

زندگینامه

ستاره تابنده آسمان ادب و فرهنگ کرد «سید عبدالرحیم حسینی» فرزند ملا سعید، نوه ملا یوسف جان که وی نیز فرزند عالم شهیر ملا ابوبکر مصنف چوری، نویسنده کتاب «الوضوح» و او نیز از نوادگان مجتهد عالیقدر سید محمد زاهد، معروف به پیر خضر شاهو، در سال ۱۲۲۱ هجری در روستای «سرشاته» از توابع تایجوز چشم به جهان گشود.

تخلص وی «معدوم» است، وی در میان علما و ادبای منطقه به مولوی گرد اشتهار داشته است گویا این لقب را، والی کردستان «شاغلام خان» به این علت که آوازه اش در تمام منطقه پیچیده بود و کلامش زبانزد عوام و خواص بود، باده نوشان ناسوت را از خرقه پوشان لاهوت باز شناخته بود و مورد اکرام همگان و شخصیتی با فراست و آشنا به حقایق بود، جلسه‌ای و انجمنی ترتیب داده، وی را در مقایسه با مولانا جلال‌الدین رومی در مسیر عرفانی و انطباق طریقت با شریعت و اهل نظر در عرفان اسلامی به وی داده است. در آغاز عمر، نزد پدر بزرگوار خود به آموختن قرآن مجید پرداخت، سپس صرف و نحو عربی و فارسی را نیز در نزد وی آموخت، آن‌گاه همانند دیگر طلبه‌های این منطقه، مشتاقانه از دهی به دهی و از شهری به شهر دیگر رفت و به کسب علم پرداخت. پس از مدتی به مریوان سفر کرد و از آنجا نیز عازم سنندج شد و در مسجد وزیر، نزد استادان خود به تعلم، تزکیه و تهذیب نفس پرداخت. وی ضمن

تحمل رنجهای فراوان و تلاش‌های بسیار با انبوهی از ذخایر علمی و اعتقادی در شهر سنندج و به روایتی در شهر سلیمانیه به دریافت اجازه مرسوم فراغ از تحصیل وافتا و تدریس نایل شد و به ارشاد و هدایت گروندگان راه حق مشغول گردید و عمری را در این سپری کرد و سرانجام در تنگدستی و بینوایی بسیار و در حالی که چشمان خود را از دست داده و نیروی جسمانی‌اش به شدت فرسوده بود، در سن ۷۹ سالگی دار فانی را وداع کرد و به خدای خویش پیوست.

این بزرگوار، آثار بسیار و کتابخانه مفصلی داشت که بخشی از این منابع، بر اثر آتش سوزی کتابخانه طعمه حریق شد و به علت فرسودگی جسمانی و نابینا شدن وی در اواخر عمر، توان بازنویسی و بازیابی هیچکدام را نداشت و عمده آثار به جا مانده از او عبارتند از:

۱- العقیده المرضیه در علم کلام

۲- الفضیله

۳- الفوائج

۴- دیوان اشعار

۵- مکتوبات، مشتمل بر: نامه‌ها درباره طریقت و خطاب به اشخاص به ویژه نامه بی نقطه معروف وی.